

РЕШЕНИЕ

№ 4341

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2969** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез процесуален представител юрк. С., против решение от 28.01.2022г., постановено по н.а.х.д. № 3123/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав. С това съдебно решение е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-007254/09.02.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 700 (хиляда и седемстотин) лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

С доводи, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон касаторът претендира неговата отмяна, както и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], представлявано от М. Р., представя отговор на касационната жалба, с който взема становище за нейната неоснователност. Допълнителни съображения развива в представени писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд, въз основа на приобщения по делото доказателствен материал, е установена следната фактическа обстановка:

При извършена на 02.02.2021г. в ДИТ С. последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма], при преглед на изискани и представени документи, е констатирано, че жалбоподателят в качеството му на работодател не е изпълнил задължително предписание на контролните органи от инспекцията по труда, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ с протокол за извършена проверка, връчен на 16.12.2020г. В посочения протокол под № 4 е дадено предписание работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на В. Й. Д. за положения от него труд през м. 08.2020г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ, със срок на изпълнение до 08.01.2021г. Към момента на последващата проверка, т.е. към 02.02.2021г., контролните органи от ДИТ С. са установили неизпълнение на това предписание, тъй като не са им представени платежни документи, удостоверяващи изплащането на трудовото възнаграждение на В. Й. Д. за месец август 2020г.

С оглед на тези констатации св. И. – гл. инспектор в ДИТ С. е съставила АУАН № 22-007254/02.02.2021г. против [фирма] за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 700 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. И., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК.

С обжалваното решение въззивният съд е отменил наказателното постановление на процесуално основание, като е приел, че както в АУАН, така и в НП не е посочено точното място на извършване на нарушението. Приел е, че и в двата акта е отразено бланкетно, че нарушението е извършено в предприятието на работодателя, но в случая мястото на работа не съвпада със седалището на работодателя.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но постановено в нарушение на закона. Настоящият състав на касационната инстанция не споделя изводите на въззивния съд за допуснати съществени нарушения при издаването на АУАН и НП, свързани с мястото на извършване на нарушението.

Разпоредбата на чл. 270, ал. 1 КТ предвижда, че трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата. Според § 1, т. 2 КТ „Предприятие“ е всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд.

В случая, както в АУАН, така и в НП е посочено, че нарушението е извършено на 09.01.2021г. в предприятието на работодателя. Според въззивния съд работодателят е следвало да изпълни задължителното предписание в отделен обект, находящ се в [населено място], област С. З., където е престирал труд В. Д., и това е мястото на извършване на нарушението. Съдът обаче не е отчел обстоятелството, че със заповед № 1/07.10.2020г. на Д. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за

извършено нарушение на трудовата дисциплина, т.е. към момента на изтичане на срока за изпълнение на даденото предписание – 08.01.2021г., лицето вече не е полагало труд за дружеството. Следователно обективно не е било възможно дължимото му се трудово възнаграждение за месец август 2020г. да бъде изплатено в обекта, където е работил. Изпълнението на предписанието е следвало да стане именно в предприятието на работодателя, което е идентифицирано в АУАН и НП с посочване на седалище и адрес на управление на дружеството.

Настоящият състав на касационната инстанция намира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, същите са издадени от компетентните държавни органи, в кръга на техните правомощия, в сроковете по чл. 34 ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити съгласно чл. 42, респ. чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Дадено е пълно, точно и ясно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Няма противоречие между фактите по акта и постановлението, налице е единство между словесното описание на деянието и дадената му правна цифрова квалификация.

Споделят се изводите на СРС, че от обективна страна жалбоподателят е осъществил състава на чл. 415, ал. 1 КТ, тъй като в качеството му на работодател не е изпълнил задължително предписание на контролните органи при ДИТ С..

Съгласно чл. 404, ал. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки (ПАМ), конкретно изброени в т. 1-11, като по т. 1 могат да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

В настоящия случай контролните органи на инспекцията по труда са дали задължително предписание на [фирма], в качеството му на работодател, със срок за изпълнение до 08.01.2021г. П. е издадено на основание чл. 404, ал. 1, т.1 КТ и подлежи на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр. второ КТ. Липсват данни предписанието да е било оспорено по надлежния ред /по реда на АПК/, вследствие на което да е било отменено с влязъл в сила съдебен акт, респ. допуснатото по силата на закона предварително изпълнение да е било спряно.

Видно от разчетно-платежна ведомост за м. 08.2020г., приобщена към доказателствения материал по делото, в нея липсва подпис на лицето В. Д., удостоверяващ получаването на дължимото трудово възнаграждение. Работодателят не е представил доказателства за изплащане на дължимото трудово възнаграждение на В. Д. за м. 08.2020г., нито в хода на проверката от контролните органи, нито при представяне на писмени възражения срещу АУАН, нито при обжалването на НП. Неоснователно е позоваването на приложена разписка за прием на паричен превод за заплата за м. 06.2020г. и м. 08.2020г., изпратена до личния адрес на работника, но върната на подателя като отказана. Първо, този паричен превод е изпратен на 23.10.2020г., преди даване на предписанието с протокол от 16.12.2020г. След тази дата не са представени доказателства за предприемане на каквито и да било действия по изпълнение на предписанието. Освен това, паричният превод е изпратен като препоръчана пощенска пратка. В обратната разписка с бар код 050350675754 обаче е вписано „заповед“, а не „паричен превод“, поради което не може да се установи какво точно е изпратено.

В случая е налице административно нарушение, извършено чрез бездействие в

рамките на задължение за определено действие в определен срок. Работодателят не е изпълнил задължителното предписание не само към изтичане на определения в него срок, но и към момента на извършване на повторната проверка.

Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. - чл. 415, ал. 1 КТ.

С обжалваното наказателно постановление на [фирма] е наложена имуществена санкция от 1 700 лв., чийто размер напълно съответства на тежестта на извършеното нарушение предвид дългия период на проявено бездействие от страна на работодателя да изпълни задължително предписание, свързано със задължението му спрямо работниците и служителите да изплати полагащото им се трудово възнаграждение. Настоящият състав намира, че не са налице основания размерът на наложената имуществена санкция да бъде редуциран до минималния съгласно чл. 415, ал. 1 КТ. Наложена имуществена санкция е в размер, близък до минимално предвидения, който е справедлив и съразмерен.

В случая не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като маловажен случай по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ. Съгласно посочената разпоредба за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. В случая работодателят не ангажира доказателства за изпълнение на даденото предписание, което означава, че законовите предпоставки на чл. 415в, ал. 1 КТ не са изпълнени.

По всички изложени съображения обжалваното решение следва да бъде отменено и тъй като спорът е изяснен от фактическа страна настоящата инстанция следва да се произнесе с решение по същество, с което да потвърди наказателното постановление.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лв., на основание чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 28.01.2022г., постановено по н.а.х.д. № 3123/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-007254/09.02.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 700 (хиляда и седемстотин) лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С.

сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: